

Arrest

nr. 324 795 van 9 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, zou minstens sinds 2012 in België verblijven.

Tussen 2013 en 2021 loopt verzoeker negen veroordelingen op door Belgische rechtbanken, onder meer wegens diefstal, illegaal verblijf, drugsfeiten, slagen en verwondingen, weerspanningheid, handel in wapens en bendevoorming – deelname.

Tot 19 januari 2025 bevond verzoeker zich in de gevangenis van Lantin. Vandaar werd hij overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Een voorziene poging tot repatriëring op 11 februari 2025 wordt geannuleerd gezien verzoeker op 7 februari 2025 in de gesloten instelling een verzoek om internationale bescherming indient. Op 13 februari 2025 werd verzoeker overgebracht naar het gesloten centrum van Vottem.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 26 februari 2025 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker wordt gehoord via videogesprek op 4 maart 2025.

1.3. Op 13 maart 2025 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 17 maart 2025 per drager aan verzoeker ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Marokko. U bent een soennitisch moslim van Arabische origine. U bent geboren in Salé, Marokko, waar u altijd heeft gewoond. Uw moeder is overleden, uw vader woont momenteel nog in Salé. U heeft twee broers en twee zussen. Eén broer verblijft in België, uw andere broer en zussen wonen nog in Salé. U heeft een diploma van kapper en schilder. In Marokko werkte u als kapper.

U bent in Marokko drie keer veroordeeld en opgesloten in de gevangenis. In de gevangenis leerde u mensen kennen die in drugs handelden en u ging voor hen werken. U zou voor hen gewerkt hebben van 2000 tot 2007. U stelt dat wanneer de politie iemand arresteren met drugs, zij de helft van de buit voor zich nemen en dan via u laten verkopen. U werkte voor hen omwille van de armoede waar u zich in bevond. Uiteindelijk hield u een deel van de goederen van de bende achter om zelf te kunnen verkopen en met dat geld door te reizen naar Europa. Verder stelt u te zijn vertrokken vanwege de armoede, alsook een incident waarbij u door een dronken persoon werd neergestoken.

U stelt Marokko een eerste keer verlaten te hebben in 2007 of 2008, en naar België te zijn gekomen. U werd echter eind november 2012 naar Marokko teruggestuurd. U bleef een week in Marokko en verliet het land een tweede keer begin december 2012 om, via Spanje en Frankrijk, opnieuw naar België te reizen. Sinds 2012 bent u niet meer terug geweest naar Marokko.

Tijdens uw verblijf in België kwam u meerdere keren in aanraking met de politie en het gerecht. Er werden door de politie meerdere administratieve rapporten opgesteld en u werd tussen 2012 en 2021 tot negen keer (!) veroordeeld door een rechtbank, onder meer voor diefstal, illegaal verblijf, drugsfeiten, slagen en verwondingen, weerspanning, handel in wapens en bendevoorming-deelname (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

U werd op 18 oktober 2021 voor een laatste keer veroordeeld door het Hof van Beroep van Luik en zat van 30 april 2021 tot 19 januari 2025 opgesloten in de gevangenis van Lantin. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas waar u verbleef tot 13 februari 2025. Sinds 13 februari 2025 verblijft u in het gesloten centrum van Vottem. Er werd voor u een repatriëring naar Marokko gepland, die zou plaatsvinden op 11 februari 2025. Echter werd deze geannuleerd toen u op 7 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u in bezit te zijn van enkele documenten, dit betrof documenten omtrent uw huwelijk, documenten van uw opleidingen en een verslag van uw psycholoog. U werd gevraagd om uw documenten aan het CGVS over te maken, u verzaakte om dit te doen.

B. Motivering

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen zonder geldig identiteitsbewijs of visum en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovendien lijkt ook dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigt eveneens dat er een versnelde procedure werd toegepast.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat u een vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt; dit om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw verzoek om internationale bescherming in ernstige mate wordt ondermijnd door de vaststelling dat u sinds 2013 in België verblijft en pas op 7 februari 2025, zo'n 12 jaar later, een verzoek om internationale bescherming indiende. Dat verzoek diende u ook pas in nadat u werd opgepakt en op de hoogte werd gebracht van een nakende repatriëring.

Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan worden verwacht dat hij/zij dit onmiddellijk te kennen geeft bij aankomst in België. Dat u hiermee zo een lange tijd wachtte en pas haast kreeg ton bleek dat u zou worden verwijderd van het grondgebied, doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Gevraagd waarom het zolang duurde vooraleer u uw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, stelt u dat u uw papieren om te trouwen in orde wou brengen en dat u voor uw jongere broer moest zorgen. Verder verwijst u ook naar uw tijd in de gevangenis en het feit dat u een drugsgebruiker bent. Deze verklaringen zijn verre van afdoende. U kwam tijdens uw verblijf in België regelmatig in contact met politie en alsook met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bovendien, werd u al negenmaal (!) veroordeeld in België en vastgezet en veroordeeld tot een gevangenisstraf, de eerste keer was reeds in 2012 en de laatste keer in 2021. Op 27 maart 2013, en niet in 2012 zoals u zelf beweerd (CGVS, p.5), werd u naar Marokko gerepatriëerd, korte tijd later keerde u terug naar België. Dit betekent dat u al die tijd toegang had tot/recht had op juridische bijstand en dus al zeker op dat moment ook had kunnen informeren naar de mogelijkheden om asiel aan te vragen. Er dient te worden vastgesteld dat u ongeveer twaalf jaar (!) wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming, tot op het moment dat een repatriëring aan de orde was. U heeft gedurende al die op geen enkel moment aangegeven dat u een verzoek tot internationale bescherming wou indienen. U ondermijnt hiermee sterk uw algemene geloofwaardigheid.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verblijf in België tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent uw identiteit/nationaliteit. Zo kan worden vastgesteld dat u op 5 november 2012 werd geïnterviewd op de ambassade van Libië en er verklaarde niet te weten welke nationaliteit u heeft. U stelt zowel in Marokko, Libië als Algerije gewoond te hebben (zie administratief dossier - verslag interview dd. 05.11.2012). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u altijd in Salé, Marokko, gewoond te hebben en nooit een andere nationaliteit buiten de Marokkaanse nationaliteit gehad te hebben (CGVS, p.4-5). Bijkomend kan worden vastgesteld dat u in 2015 ten aanzien van de DVZ verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko, u zou liever terug willen naar Libië waar uw vader zou verblijven (zie administratief dossier - Ordre de quitter le territoire dd. 9 december 2015). Eveneens blijkt uit een 'bevel om het grondgebied te verlaten' dat op 1 oktober 2012 tegen u werd uitgevaardigd dat u verklaard heeft de Libische nationaliteit te bezitten (zie administratief dossier). Tevens verklaarde u ten aanzien van het CGVS te zijn geboren in Salé, Marokko (CGVS, p.4), echter blijkt dat u eerder had verklaart te zijn geboren in Casablanca, Marokko (zie administratief dossier – Rapport administratif de controle d'un étranger, dd. 31 mei 2013). Uit een ander rapport blijkt dat weer dat u eerder ten aanzien van de Belgische autoriteiten verklaarde te zijn geboren in "Tarablos" (zie administratief dossier – Rapport administratif de controle d'un étranger, dd. 13 december 2012). Al naar gelang de situatie wijzigt u dus uw verklaringen en spuit u mist aangaande uw juiste identiteit en herkomst.

Bovendien bent u niet in staat de identiteit die u thans aanwendt aan te tonen. U legt geen enkel origineel document neer dat zou toelaten uw identiteit en nationaliteit te staven. Wie u dan echt bent en welke nationaliteit u bezit, blijft een vraagteken.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen waarom u niet naar Marokko kan terugkeren, dient het volgende te worden gesteld.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat u Marokko in de eerste plaats had verlaten omwille van problemen met een grote familie.

U stelde dat u in uw rug gestoken werd door een man, genaamd M.(...) Q.(...), en dat u die man had terug geslagen. U stelt dat de man afkomstig is van een grote familie en dat die familie u na dit incident zouden viseren. Dit zou de aanleiding geweest zijn waarom u in 2008 Marokko voor de eerste keer verliet. Ook in 2012 toen u voor de tweede keer vertrok uit Marokko, zou dit omwille van deze persoon en zijn familie geweest zijn, die u op dat moment nog steeds zochten (zie vragenlijst CGVS, dd. 13 februari 2025). Echter tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaarde u dat het incident waarbij u door deze persoon gestoken werd tot geen verdere problemen heeft geleid. U stelt achteraf geen problemen gehad te hebben met deze persoon of zijn familie (CGVS, p.9). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de reden waarom u Marokko heeft verlaten doet in grote mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de door u voorgehouden vrees.

Verder stelt u Marokko verlaten te hebben vanwege problemen met een drugsbende. U zou in de gevangenis in aanraking zijn gekomen met personen die drugs verkochten, later ging u voor hen werken. U stelt dat u tijdens uw tweede opsluiting in de gevangenis deze mensen leerde kennen. Bij DVZ verklaarde u in 2004 of 2005 voor een tweede keer te zijn opgesloten in de gevangenis in Marokko (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 13 februari 2025, vraag 1). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dan weer dat u sinds 2000 voor deze mensen werkte (CGVS, p.8). Dat uw verklaringen over uw betrokkenheid bij deze bende tegenstrijdig zijn doen in de eerste plaats al afbreuk aan uw relaas. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u bij de DVZ allesbehalve de ernst van de door u aangehaalde problemen

met deze bende aanbrengt. U stelt louter dat de politie drugs afnamen van de handelaars en u dwongen die te verkopen (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 13 februari 2025, vraag 7). U haalt op geen enkel moment aan dat u hieromtrent problemen gekend zou hebben, noch dat u drugs en/of andere goederen onvreemd zou hebben om zelf te verkopen, wat u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS wel verklaart (CGVS, p.7 & 9). Uw verhaal gaat ook hier alle kanten uit.

Wat betreft uw voorgehouden problemen met deze drugsbende, dient te worden vastgesteld dat deze omwille van verschillende elementen niet aannemelijk zijn. Zo stelt u dat u een deel van hun goederen had genomen om zelf te verkopen zodat u genoeg geld had om Marokko te verlaten. U stelt dat u nog twintig dagen in Marokko heeft verbleven alvorens de goederen te verkopen en het land te verlaten. Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen aangezien u stelt dat de bende uw moeder en andere familieleden bedreigde (CGVS, p.7). In de eerste plaats raakt het kant noch wal dat u uw familie en moeder in gevaar zou brengen door goederen te stelen van de personen die uw familie bedreigen. U kon niet weten of zou ook daadwerkelijk iets tegen uw familie zouden ondernemen. Ten tweede, indien u daadwerkelijk goederen zou hebben gestolen van deze bende, is het niet aannemelijk dat zij na uw vertrek nooit iets zouden ondernomen hebben tegen uw familie, zeker als u stelt een aanzienlijk bedrag van hen te hebben gestolen (CGVS, p.8).

Bovendien bent u na uw repatriëring vanuit België naar Marokko in 2013 teruggekeerd naar uw ouderlijk huis in Salé. U stelt daar een week verbleven te hebben alvorens u terugkeerde naar België (CGVS, p.9). Opvallend, aangezien u eerder ten aanzien van de DVZ verklaart had dat u pas na een maand opnieuw vertrokken bent uit Marokko (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 13 februari 2025, vraag 32).

Bovendien verklaarde u dat u in de periode na uw repatriëring, tijdens uw verblijf in Marokko, nog naar buiten ging ondanks dat de personen met wie u problemen had u nog steeds zochten. U stelt dat wanneer u naar buiten ging, u zich vermomde (CGVS, p.9). Indien u daadwerkelijk nog problemen zou gehad hebben in Marokko en u nog steeds zou gezocht worden, is het weinig aannemelijk dat u dan het risico zou nemen om buiten te komen. Ondanks uw vermomming, kon u niet zeker zijn dat men u niet zou gevonden of herkent hebben. Zeker als u stelt dat de mensen van wie u de goederen nam, u zeker zouden weten te vinden (CGVS, p.12). Uw gedrag is niet in lijn te brengen met de problemen en vrees die u in uw hoofde stelt te hebben.

Verder dient te worden opgemerkt dat u op 9 december 2024 in de gevangenis van Lantin werd geïnterviewd door de dienst 'Identificatie gevangenen van Binnenlandse Zaken'. Tijdens dit interview stelde u niet te willen terugkeren naar Marokko omdat u er geen familie meer heeft, u gaf aan in België te willen blijven met uw broer en uw verloofde (zie administratief dossier – DID/NOTA; dd. 9 december 2024). Eerder had u ook al gelijkaardige verklaringen afgelegd, zo stelde u geen familie meer te hebben in Marokko en vreesde u sociaal en economisch berooid te zijn (zie administratief dossier – Lex'Go – questionnaire (prison); dd. 22 februari 2024). Opnieuw dient te worden vastgesteld dat u op dit vlak tegenstrijdige verklaringen aflegt, zo verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat uw broer, beide zussen en vader nog steeds in Salé, Marokko, wonen (CGVS, p.6). Bovendien haalt u op beide momenten op geen enkel manier de problemen aan met de persoon M.(...) Q.(...) en zijn familie of met de mensen van wie u goederen zou hebben gestolen. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de reden waarom u Marokko heeft verlaten, en de vaststelling dat u verschillende verhalen opdist omtrent uw problemen en vertrek uit Marokko, ondermijnt uw geloofwaardigheid en oprechtheid.

Tot slotte stelt u niet naar Marokko te kunnen terugkeren vanwege een video van u die circuleert op tiktok en instagram. U stelt in een programma op de Belgische televisie gezegd te hebben dat alle Marokkanen drugs gebruiken. Via sociale media zouden velen slecht gereageerd hebben op de video, ook vreest u in de problemen te komen met de Marokkaanse staat omdat u alle Marokkanen beschuldigd (CGVS, p.10). Gevraagd of u problemen gekend heeft omwille van deze video, stelt u enkel dat de mensen virtueel boos zijn, evenmin zou de staat al iets tegen u hebben ondernomen (CGVS, p.10). U haalt op geen enkel moment aan persoonlijke problemen gehad te hebben vanwege deze video. Bijkomend is dit een louter blote bewering die u op geen enkele manier kan staven of aannemelijk maken aan de hand van enig tastbaar of overtuigend begin van bewijs. Bovendien ressorteert dit door u ingeroepen probleem niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren.

In het licht van al het voorgaande kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de door u beweerde vluchtelementen. U heeft uw nood aan bescherming niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing en meent dat hij het voordeel van de twijfel hoort te krijgen. Hij stelt dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, ondergeschikt om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een attest van de Service Santé Mentale de Verviers van 17 juni 2024 dat de aanvraag voor ambulante zorg op naam verzoeker in het kader van een psycho-sociale opvolging goed is ontvangen en dat er een beslissing zal worden genomen na een analyse van de zorgvraag (stuk 2);
- een beslissing van de procureur des Konings te Luik van 14 november 2024 waarbij de voltrekking van het huwelijk van verzoeker in de gevangenis geweigerd wordt omdat hij in aanmerking komt om -mits aanvraag- een uitgaanstoeestemming te verkrijgen (stuk 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) de geloofwaardigheid wordt in ernstige mate ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker sinds 2013 in België verblijft en pas op 7 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dit nadat hij was opgepakt en op de hoogte werd gebracht van zijn nakende repatriëring; verzoekers uitleg kan dit niet vergoelijken;
- (ii) verzoeker heeft doorheen zijn verblijf in België tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent zijn identiteit en nationaliteit en legt in dit verband geen enkel origineel document neer;
- (iii) inzake de problemen die verzoeker aanhaalt waarom hij niet naar Marokko terug kan keren, wordt vastgesteld dat
 - a) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake de problemen met een grote familie;
 - b) verzoekers relaas inzake zijn problemen met een drugsbende schiet alle kanten uit en verschillende elementen zijn niet aannemelijk;
 - c) na zijn repatriëring in 2013 keerde verzoeker terug naar zijn ouderlijk huis in Salé en kon daar buiten komen zonder problemen;
 - (iv) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af of hij wel of niet nog familie in Marokko heeft, omtrent de redenen waarom hij Marokko heeft verlaten en hij vertelt verschillende verhalen omtrent zijn problemen en vertrek uit Marokko;

(v) dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Marokko vanwege een video van hem die circuleert op Tiktok en Instagram, is een louter blote bewering en verzoeker heeft niet aangehaald persoonlijke problemen gehad te hebben vanwege deze video, dit probleem ressorteert bovendien niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker uit geen kritiek op deze argumentatie. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een attest van de Service Santé Mentale de Verviers van 17 juni 2024 dat de aanvraag voor ambulante zorg op naam verzoeker in het kader van een psycho-sociale opvolging goed is ontvangen en dat er een beslissing zal worden genomen na een analyse van de zorgvraag (stuk 2). Verzoeker legt echter geen beslissing voor die op deze aanvraag gevolgd is en toont niet aan dat hij psycho-sociaal opgevolgd wordt. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Bij een terugkeer naar Marokko vreest verzoeker een drugsbende met wie hij heeft samengewerkt, de familie van een persoon met wie hij dronken gevochten heeft en die hem bewerkte met een mes (beide problemen dateren van voor 2007) en vreest hij in het algemeen de armoede die daar heerst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 9). Verzoeker beweert ook dat er een video van hem op sociale media circuleert waarin hij in een tv-programma heeft gezegd dat alle Marokkanen drugs nemen en dat dit hem kwalijk genomen wordt.

3.3.5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn verwijzing naar armoede, een dronkemansgevecht dat plaatsvond voor 2007 en problemen met een drugsbende van wie hij gestolen zou hebben voor 2007, socio-economische en gedateerde criminele motieven aanvoert die geen uitstaans hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Verder stelt de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing dat verzoekers geloofwaardigheid wordt ondermijnd door het feit dat hij na een verblijf in België van twaalf jaar pas enkele dagen voor zijn repatriëring een verzoek om internationale bescherming indiende, dat hij geen enkel origineel document kan voorleggen waaruit zijn identiteit blijkt en dat zijn problemen niet aannemelijk zijn omdat zijn verklaringen daarover ongeloofwaardig zijn of niet gestaafd. De video waarover verzoeker spreekt, wordt niet voorgelegd en deze problematiek ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

In het verzoekschrift uit verzoeker als volgt kritiek op deze motieven. Verzoeker meent dat er rekening moet worden gehouden met zijn verklaringen aangaande (doods)bedreigingen aan zijn adres, dat hij in zijn rug werd gestoken door een man, waarna de familie van deze aanvaller hem is blijven viseren, dat de drugsbende van wie hij gestolen heeft, het daarbij niet liet en verzoekers moeder en andere familieleden

begon te bedreigen, dat de motieven van de beslissing hierover niet correct zijn en dat de chronologie verkeerd is en dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet gevraagd werd naar het feit of de bende iets heeft ondernomen tegen zijn familie. Inzake de video stelt verzoeker dat hij vervolging vreest door de Marokkaanse overheid. Hij stelt dat hij aantoont dat de problemen die hij heeft in zijn thuisland nog actueel zijn en dat hij ambulante psychosociale zorg heeft gevraagd. Hij besluit dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij nog verdere problemen ondervond na het incident waarbij hij met een mes werd gestoken: *“Waarom viel die persoon u aan? Hij was dronken. (...) Die persoon viel u dronken aan, was er een specifieke aanleiding? Hij was dronken en er was geen reden. We waren nog jong, ik was ook dronken. Geen reden. U sloeg die persoon, wat gebeurde erna? Gewoon een volkswijk in elke straat kan je dronken mensen tegenkomen, of mensen met drugs ofzo en zo is dat een gevecht geweest. Hij sloeg mij en ik hem. (...) Heeft u na het incident met M.(...) Q. (...) nog problemen gehad met hem of zijn familie? Ja die heeft mij bewerkt, ik was een tijdje ziek in bed en toen ik beter werd dan sloeg ik hem.(...) Ja of nee, heeft u nog problemen gehad met M.(...) Q.(...) of zijn familie na het incident? Nee.”* (CGVS, p. 8-9).

Verzoekers bewering dat hij na dit incident nog werd bedreigd door de familie van deze man kan dus niet worden aangenomen en doet geen afbreuk aan het feit dat dit een gedateerd incident is dat bovendien geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Inzake de problemen die nog zouden bestaan met de drugsbende waarvan hij gestolen had voor 2007 verklaarde verzoeker *“Heeft u nadien ooit nog problemen gehad met hen? Ja ze waren begonnen met mij en mijn moeder te bedreigen, ze bedreigden ook andere familieleden en dan besloot ik om het resterende deel van de drugs te verkopen en te vertrekken. (...) Als u Marokko had verlaten zijn die mensen dan uw familie beginnen bedreigen of benaderen? Ze zijn blijven bedreigen tot de dag van vandaag zijn ze nog op zoek naar mij. Ik had een serieus bedrag afgenomen van hen? En via mijn broer zijn vrienden daar hoor ik nog dat ze naar mij zoeken. Hebben ze iets gedaan tegen uw familie die daar nog woont? Nee ze zijn op zoek naar mij. Niet naar mijn familie. Hoelang voor die bende gewerkt? Van 2000 tot 2007 toen heb ik hun spullen meegenomen en vertrokken.”* (CGVS, p. 8).

Vooreerst merkt de Raad op dat deze problemen van gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met de Vluchtelingenconventie. Daarbij komt dat deze problemen ook gedateerd zijn, dat verzoeker uitdrukkelijk stelt dat de bende niet op zoek is naar zijn familie en dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat deze problemen nog actueel zouden zijn. Hij verwijst naar het feit dat hij dit zou gehoord hebben van vrienden van zijn broer, maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker verklaard heeft dat hij geen familie meer heeft in Marokko (administratief dossier, interview van 9 december 2024 door de dienst “Identificatie gevangenen van Binnenlandse Zaken”). Verzoekers verklaringen zijn dus niet geloofwaardig te noemen.

Inzake de video sluit de Raad zich aan bij de motieven van de commissaris-generaal in dit verband. Verzoeker beperkt zich in zijn kritiek op dit motief tot een loutere herhaling van zijn verklaringen, dit doet geen afbreuk aan het pertinent motief.

3.3.5.3. Inzake de documenten die verzoeker voorlegt, stelt de Raad het volgende vast. Het attest van de Service Santé Mentale de Verviers van 17 juni 2024 dat de aanvraag voor ambulante zorg op naam verzoeker in het kader van een psycho-sociale opvolging goed is ontvangen en dat er een beslissing zal worden genomen na een analyse van de zorgvraag (stuk 2 bij het verzoekschrift), wordt niet vergezeld van de beslissing die dan is genomen in het kader van deze aanvraag. Verzoeker toont dus niet aan dat hij psychologisch wordt opgevolgd of dat er sprake is van een psychologische problematiek in zijn hoofd.

De beslissing van de procureur des Konings te Luik van 14 november 2024 waarbij de voltrekking van het huwelijk van verzoeker in de gevangenis geweigerd wordt omdat hij in aanmerking komt om een uitgaanst toestemming te verkrijgen (stuk 3 bij het verzoekschrift), toont aan dat verzoeker van plan is om in het huwelijk te treden. Dit heeft geen uitstaans met een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en kan dus niets wijzigen aan de conclusies hierboven.

3.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Gezien er geen sprake is van een vroegere vervolging, kan de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoeker zich beroept op motieven die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie en dat daarbij nog komt dat zijn relaas over de problemen met de drugsbende en de video ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ziet de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan. De beweringen in het verzoekschrift dat verzoeker geen banden meer heeft met Marokko en dat het onmogelijk zou zijn voor hem om zich daar te regulariseren, missen elke grondslag gezien verzoekers Marokkaanse nationaliteit en houden geen verband met de criteria van voornoemd artikel 48/4, § 2, c). De loutere bewering in het verzoekschrift dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid in Marokko een reëel risico loopt op ernstige schade, staft verzoeker met geen enkel gegeven en dit kan bijgevolg geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor aanvullend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET